

Ročník 13 - Číslo 39

Vyšlo v březnu 2021

Obsah: Japonské vzdušné operace v nizozemské východní Indii, Přečetli jsme za vás, Kniha – Skákali jsme v Československu I, PAG, Medaile cti, Společenská rubrika

VÁŽENÍ PŘÍZNIVCI A ČTENÁŘI, VZHLEDEM K TRVAJÍCÍ PANDEMII CV19 BYLY ZRUŠENY TÉMĚŘ VŠECHNY AKCE VOJENSKÝCH VETERÁNŮ, O KTERÝCH V NAŠEM PADÁČKU ČASTO PÍŠEME. PROTO JSME SE ROZHODLI TOTO ČÍSLO PADÁČKU SESTAVIT Z ČLÁNKŮ, KTERÉ JSME PŘEČETLI.

JAPONSKÉ VZDUŠNÉ OPERACE V NIZOZEMSKÉ VÝCHODNÍ INDII 1941-1942

Příliš se neví o tom, že ve 2. světové válce byli zaangažováni také japonští výsadkáři. Nicméně japonská vojska vstoupila do 2. světové války vybavená bezpečnými padáky s postroji podle vzoru Leslie Irvina typu A. Leslie Irvin byl Američan, který emigroval do

Anglie a vyvinul padák otevírající se pomocí ručního uvolňovače tak, aby nahradil statické lano – okamžité otevření pomocí výtažné šňůry používané od 20. let většinou pilotů. První vojenský japonský padák byl navržen roku 1941 a označován jako Typ 0. Podobal se německé verzi RZ, která měla blíže k italským padákům D30 s průměrem padákového vrchlíku 8.5 metrů s

ventilačním otvorem pro stabilní klesání. Italové používali Salvátorův padák. Šňůry padáku byly s postrojem spojeny na zádech výsadkáře tak, aby byl dotyčný zavěšen v mírném předklonu, nahrbený do pozice pro ideální přistání obličejem vpřed. Každý výsadkář měl také záložní padák. Ruští vojáci používali roku 1942 čtvercové padáky otevírané výtažným lanem a doplněné záložními padáky.

Není od věci zmínit, že základní výcvikový program pro japonské námořní parašutisty zahrnoval skoky z výšky od 90 do 150 m, které neposkytovaly příliš času pro otevření hlavního padáku, natož při zaváhání, pro otevření záložního padáku. Během výcviku, který probíhal pod vedením německých instruktorů, skákali japonští výsadkáři také z minimální výšky 100 stop (30,48 m). Sami instruktoři byli pravděpodobně zděšeni z toho, do jakých extrémů jejich výuka zašla.

Japonské ozbrojené síly tak experimentovaly s vlastními výsadkáři, ale jejich využití ve válečných operacích bylo jasně dané. Císařské námořnictvo se rozhodlo vysazovat parašutisty do týlu nepřítele ve vhodné vzdálenosti od invazních pláží, ze kterých měly být vedeny hlavní obojživelné útoky. Japonské námořnictvo se snažilo o ovládnutí vzdušného prostoru a zamezení činnosti letectva nepřítele v oblasti vyloďení pomocí vhodného načasování útoku z moře a výsadku parašutistů, aby byl dosažen co největší moment překvapení.

Lehce ozbrojení japonští výsadkáři roku 1942 měli taktický úkol

zaútočit na protivzdušnou obranu nepřítele, aby po jejím oslabení bylo možné využít vzdušný prostor pro vlastní letadla k podpoře vylodění. Japonské, koordinované obojživelné invaze byly rychlé a devastující, integrovaly složky hlavních palebných sil a byly opravdu zdrcující.

Japonci disponovali prvkem překvapení, neboť byli iniciativní, rychlí a vycvičení k útokům vedených jejich hlavními silami a to téměř kdekoliv, zejména tam, kde měli kontrolu jak námořní tak vzdušnou.

Volný překlad: David Vratislavský

Zdroj: https://dutcheastindies.webs.com/japan_paratroop.html

IMPERIAL JAPANESE ARMY PARATROOPS
1: Paratrooper in training, 1941
2: Paratrooper, 2nd Raiding Regt; Palembang operation, Feb 1942
3: Paratroop officer on operations, 1942
4 & 5: IJA paratrooper insignia

ÚKOL SPLNÍME

Po stopách paradesantních skupin vysílaných na jaře 1945 zpravodajským oddělením štábu 1. ukrajinského frontu do Protektorátu Čechy a Morava.

Pavel Sajenko, Vladimír Boldaňuk, Stano Bursa; květen 2018 – vydavatelství AVARTOS s.r.o.

V prologu knihy autoři mimo jiné píšou: „Při pátrání po dokumentech a vzpomínkách, které se týkaly zpravodajské skupiny CHAN (knihy Výsadek CHAN se nehlasí, vyd.

AVARTOS 2015), se nám podařilo získat spoustu plnohodnotného a zajímavého materiálu k několika dalším výsadekům operujícím v podřízenosti 2. a 3. zpravodajského oddělení štábu 1.

ukrajinského frontu, jež působily v týlu nepřítele na území Československa v roce 1945. Množství a povaha získaných informací nás podnítily k tomu, abychom si je nenechávali pouze pro sebe, ale prostřednictvím této publikace se pokusili o ně podělit i s vámi, našimi čtenáři.“

Dále je zmíněno, že byly využity informace z archivů Ruské federace, ale také archivy České republiky, Slovenské republiky, Polska, Ukrajiny, Běloruska a dokonce Spolkové republiky Německo.

Autoři dále uvádějí: „Kdo také zůstával pro nás dlouho neznámým, jsou ti, kteří se v samotných počátcích operací podíleli na transportu desantů do týlu nepřítele a jejich vysazení – váleční letci. V této publikaci se pro některé čtenáře poprvé objeví spousta jejich dosud neznámých jmen a osudů, jejichž uvedení považujeme za žádoucí, neboť právě také z informací zanesených osádkami v jejich letových denících se podařilo dohledat výsadky, které nakonec mohou být v této publikaci uveřejněny a upřesněny. Orientace v letových záznamech nakonec usnadnila následné vyhledávání jednotlivých výsadků v archivních složkách utajovaných operací.“

V úvodu knížky se čtenář dozví, že od února roku 1945 zajišťoval pro potřeby zpravodajského oddělení 1. ukrajinského frontu leteckou podporu 340. bombardovací letecký pluk 54. Orelské bombardovací letecké divize. Postupně byly vyčleněny 3 posádky, které létaly s výsadkáři z letiště poblíž polského města Czenstochowa. První transport parašutistů nad území protektorátu v roce 1945 provedla posádka A. A. Morozova letadlem typu Li-2, trupové číslo 11. Jednalo se o vysazení skupiny „Lukaševič“, ke kterému došlo v noci na 19. února 1945. A tady vlastně začíná kniha „Úkol splníme.“

Operace „LUKAŠEVIC““

Výsadek „LUKAŠEVIC“ je u nás známý většinou pod označením „SULIGA“, podle krycího jména velitele skupiny. Druhým členem byl Čechoslovák z Podkarpatské Rusi, Štefan Šahur. Vysazení byli v noci z 18. na 19. února 1945. Jejich úkolem bylo získávat a předávat informace z Prahy a okolí. Po vysazení přistáli u zdi Průhonické obory. Třetí člen skupiny byla radistka

L. A. Donskaja. Ta nevyskočila, protože se jí v letadle otevřel padák. Oba výsadkáři se potom přesunuli do Nechánic na záchytnou, předem připravenou adresu. Rychle se jim podařilo vytvořit z místních odbojářů síť informátorů, kteří dodávali důležité a využitelné poznatky z Prahy a okolí. Vysílačku obsluhoval Šahur. Již týden po vysazení žádal velitel Suliga (Kurilovič) o vyslání dalších dvou radistů. Ti byli úspěšně vysazeni přímo u Nechánic dne 23. března 1945 (nebo v noci na 27. března 1945). Byli umístěni v Psárech a na Zbraslavi. Členové skupiny LUKAŠEVČ, velitel Suliga (Kurilovič) a Šahur byly dne 3. dubna 1945 zatčeni gestapem v Nechánicích, když byla zaměřena jejich vysílačka. Postupně bylo zatčeno 17 jejich spolupracovníků. Byli odsouzeni k smrti. Přežili. Měli štěstí. Z Pankráce byli osvobozeni v začátku pražského květnového povstání.

Příběh skupiny LUKAŠEVIČ (Suliga) a osudy zúčastněných lidí jsou v knížce „Úkol splníme“ popsány na 30 stránkách a je to síla. Podobně jsou potom zpracovány příběhy dalších skupin hloubkového průzkumu. Ty byly však vysazovány naslepo, bez záchytných adres a mnohdy daleko od původně zamýšleného prostoru vysazení.

Operace „KRYLOV“

V noci z 20. na 21. února 1945 bylo vysazeno 8 členů skupiny KRYLOV. Velitelem byl B. P. Charitonov, krycí jméno Krylov. Ve skupině byli dále zařazeni 3 radisté, S. I. Lobacejev, „Radij“, D. Pičkar, „Ikar“ a M. D. Saratovová, „Lera“ a dalších 4 rozvědčici s úkolem: Provést výsadek v prostoru Česká Třebová, spojit se s českými vlastenci a zahájit plnění zpravodajských úkolů. Mimo jiné měli vypátrat dislokaci nepřátelských vojenských útvarů v prostoru Česká Třebová, Olomouc, Zábřeh, Moravská Třebová, Boskovice, Hradec Králové, Mladá Boleslav, Zittau. Přistáli v prostoru Chrudim asi 40 km od plánovaného místa, měli jednoho vážně zraněného a jednoho nezvěstného. Po týdnu nočních přesunů se za dramatických okolností dostali k obci Jaroslav, kde měli být původně vysazeni. S pomocí českých odbojářů potom skupina KRYLOV plnila různé úkoly. Získali a potvrdili informaci, že z letiště Pouchov (dnes součást Hradce

Králové) odlétají letadla, která zásobují Němce v obličené Breslau (dnes Wroclav). Mezi mimořádné akce skupiny KRYLOV patří ta, kdy 1. května 1945 v noci za pomoci místního odboje bylo na letišti v Chocni zničeno 5 letadel Štorch. Při přestřelce, s tím spojené, zahynul por. Bogdanov. Zajímavý je také osud člena skupiny KRYLOV, radisty D. Pičkara. Ten byl začátkem dubna 1945 vyžádán „Centrem“ od skupiny KRYLOV a 16. dubna přesunut za pomoci domácích odbojářů do Prahy. Tam nahradil zatčené z již zmíněné skupiny LUKAŠEVIČ – Suliga. První zprávy začal Pičkar vysílat z chaty u Dobříše. Z Prahy vysílal od 24. dubna 1945. Již 2. května byla jeho vysílačka zaměřena a Pičkar byl uvězněn na Pankráci. Přežil a údajně se ještě na vězeňském dvoře, dne 5. května, setkal s parašutisty skupiny LUKAŠEVIČ – Suliga, které před tím krátce nahradil vysílačkou „Ikar“.

Vyprávění o skupině KRYLOV je doplněno rozsáhlými informacemi o osudech zúčastněných lidí a řadou dobových fotografií, stejně jako v případě skupiny LUKAŠEVIČ- Suliga. Stejně nebo velmi podobně jsou zpracovány i příběhy dalších skupin hloubkového průzkumu.

Operace „VOLK“

Skupina vysazena v noci z 15. na 16. března 1945 asi 96 km severně od Prahy. Zajímavost: červený záblesk v prostoru dopadu parašutistů zpozorovaný z paluby výsadkového letadla. Vysvětlení: jeden z parašutistů proletěl mezi dráty vysokého napětí. Padák způsobil zkrat a jiskry zapálily padák přistávajícího parašutisty pod ním. Padák okamžitě vzplanul, ale v tom okamžiku už byl výsadkář na zemi. Bez úrazu. Zajímavost č.2: bota-holínka stojící uprostřed zasněženého pole. Vysvětlení: „To nevymyslíš“. Skupina přistála u obce Český Dub. Tedy 50 km od plánovaného prostoru Mnichovo Hradiště. Po 5 dnech se skupina dostala do určeného prostoru a úspěšně zde působila do konce války.

„ARAKS“ a „VENERA“

Při pátrání po skupinách výsadkářů působících v protektorátu ČM zjistili autoři knihy „Úkol splníme“, že v noci 18. března 1945 byl uskutečněn za hrozných povětrnostních podmínek výsadek

dvou sovětských průzkumníků asi 70 km od Berlína u obce Zechlin. Podařilo se zjistit totožnost obou rozvědčků a minimum informací o jejich úkolu. Jednalo se o navázání spojení s velkou, ilegální organizací sovětských zajatců, která působila v Německu.

Operace „ČECH“

Na začátku pátrání byl pouze záznam letců, že 24. března 1945 ve 23,00 hod. byla asi 40 km západně od Prahy vysazena skupina čítající 8 lidí – prostor Vlastec. Autoři popisují, jak se po několika letech dopravovali k tomu, že se jednalo o skupinu ČECH, vysazenou do lesního masivu mezi Zbirohem a obcí Žebrák. K částečnému upřesnění informací o zmíněné skupině pomohla v roce 2016 až neuvěřitelná náhoda. Pátrání po osudu skupiny ČECH a jejich pomocnících není dosud ukončeno.

Operace „LVOVSKIJ“

Skupina 3 lidí vysazená 25. března 1945 v prostoru Valašské Meziříčí k doplnění 2 skupin, které v uvedeném prostoru působily již od konce léta 1944.

Operace „IVANOV“

Skupina vysazená v noci z 25. na 26. března 1945 působila v oblasti Krušných hor bez pomoci místního, vesměs německého obyvatelstva.

„JURIJ“ a „TADEUŠ“

V noci na 27. března 1945 byli v prostoru 30 km jižně od Prahy, mezi obcemi Nechánice a Psáry, vysazeni 2 radisté k posílení skupiny LUKAŠEVIČ – SULIGA. Po zadržení obou členů skupiny LUKAŠEVIČ byli vypátráni i oba noví radisté. Jeden se dočkal konce války, druhý se zastřelil při zatýkání.

Operace „CHAN“

Skupina hloubkového průzkumu byla vysazena 27. března 1945 v prostoru Trutnov. Pohybovala se potom na hranici mezi Protektorátem ČM a Německem. Při rozsáhlých pátracích akcích došlo ke ztrátám, skupina přišla také o oba radisty. Pomoc mohli výsadkáři čekat jenom na české straně hranice. Za přispění českého odboje se na konci války podařilo skupině CHAN navázat spojení s Centrem a předat některé zpravodajské informace.

Operace „ADAM“

V této kapitole autoři krátce popisují pátrání po skupině ADAM, která byla v podřízenosti 4. UF. Skupina byla složena výhradně z Němců získaných ke spolupráci se sověty v zajateckém táboře. Vlivem velké navigační chyby byli vysazeni v okolí Doks dne 16. března 1945. Původně měli působit v prostoru Krnov-Opava-Nysa (Polsko).

Operace „ANTEJ“

Zde je vyprávěn příběh skupiny ANTEJ, která byla vysazena v noci z 27. na 28. března 1945 v prostoru u České Kamenice. Několik dní se výsadkáři skrývali v lese a potom je místní lidé přesunuli do úkrytu v Čeké Kamenici. Z Kamenice potom vysílali informace, zejména o pohybu vojska v okolí, až do konce války.

Vysazení Andreje ZVARY

Andrej Zvara byl Slovák, člen čtyřčlenného výsadku, který přistál dne 1. dubna 1945 u letiště Hradčany (tehdy Kummer). Výsadek byl zpozorován a nedaleko Mimoně došlo k přestřelce. Postřelený Zvara se potom dostal až k obci Zvířetice. Společně s místním občanem získával zpravodajské informace, které odesílal pomocí vysílačky, pro kterou se vrátil do prostoru vysazení.

Operace „NEVOD“

Tady je popsáno pátrání po zapomenutém výsadku, ukrývaném na Náchodsku. Na začátku byla jenom vybledlá vzpomínka na parašutistku, někde od Náchoda, které se říkalo Andula. Tak začalo postupné shánění informací, porovnávání vzpomínek a už osvědčené hledání v letových záznamech posádek, které létaly s výsadkáři. A tak byla postupně objevena zapomenutá skupina NEVOD, která od 24. dubna 1945 až do konce války působila v prostoru Česká Skalice. A ta tajemná parašutistka Andula je Anna Danilovna Kargapolceva nar. 1925. Lidé, kteří parašutisty skupiny NEVOD krmili a skrývali ve svých chalupách už mají také jména a to je moc dobře.

Operace „KAZANCEV“

Tady jsou popsány okolnosti, za kterých byl vyslán náhradní radista skupině CHAN. Dále je zde doslovně podchycena komunikace mezi CHANem a Centrem v období od 5. května 1945.

Operace „ANŠIK“

Jedná se o pátrání po další zapomenuté skupině hloubkového průzkumu, která byla vysazena v noci z 27. na 28. dubna 1945 v prostoru jezera 20 km severozápadně od Mnichova Hradiště. Podařilo se. Dnes je již jasné, že se jednalo o 9 výsadkářů, kteří působili ve skupině ANŠIK, označené tak podle krycího jména jejich velitele.

Vyprávěním o skupině ANŠIK knížka „Úkol splníme“ nekončí. Posledních 40 stran je uvedeno kapitolkou „Neznámé zůstávají“. I v této části knihy je možné dozvědět se dost nového.

Vím, že seznámení s knihami mají být krátká a výstižná, většinou se vejdou na vnitřní část přebalu.

V případě publikace „Úkol splníme“ jsem prostě nedokázal být stručný, protože ta knížka mě opravdu zaujala a připadá mi opravdu zajímavá. Obsahuje řadu méně známých nebo dosud neznámých informací o šílené době. Ty informace jsou šikovně doplněny o osudy lidí, kteří v té době žili a do určité míry ji spoluvytvářeli. Knížka tak není jenom doplňkem učebnice dějepisu, ale dá se číst skoro jako detektivka. Není to knížka, u které by se dobře usínalo.

Pokud bude nově připravovaná kniha pánů Sajenka, Boldaňuka a Bursy stejné řemeslo jako „Úkol splníme“, máme se na co těšit.

P. Břeský

PAG - PERSONEN-ABWURF-GERÄT

V průběhu války Němci přišli s mnoha zajímavými nápady. Mezi ty, které si rozhodně zaslouží naši pozornost, řadím i PAG - Personen-Abwurf-Gerät.

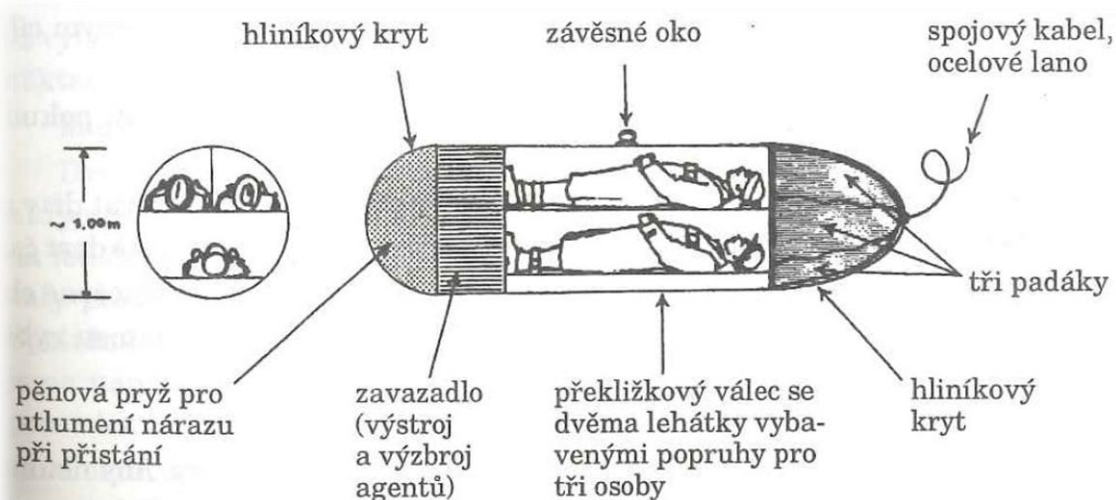
Je to jakási kapsle převážně z překližky, která pojme až tři "cestující". Převážena byla letecky pod křídlem transportního letounu a do místa určení doputovala za pomoci padáku. Tímto způsobem byli přepravováni agenti do týlu spojeneckých protivníků.

V horní části proudnicového krytu byly umístěny tři padáky. Za pomoci ocelového lanka byl kryt při svržení PAGu odhozen a padáky se mohly rozvinout. Tímto krytem také procházelo během přepravy jediné spojení pasažérů s pilotem ve formě spojovacího kabelu. Následoval překližkový tubus se třemi ležícími agenty. Pod ním byl těžký zásobník na výstroj agentů. Nejspodnější část PAGu byl půlkulatý hliníkový kryt s pryžovou výplní pro zmírnění dopadu.

PAG eskadře KG 200 velice zjednodušoval vysazovací akce. Sice bylo potřeba, aby bylo místo výsadku přesněji dodrženo, než jak to bývalo u jednotlivých postupně vyskakujících agentů, ale v případě použití PAGu se pak agenti v místě dopadu nemuseli hledat. Výstroj byla rovněž ihned po ruce. Došlo také k eliminaci rizika zranění vysazovaných agentů při nočních operacích (na sklonku války mohla Luftwaffe vzhledem ke vzdušné převaze spojenců podobné akce provádět výhradně v noci a zabránění zranění při výsadku byl primární důvod existence PAGu).

Mezi nevýhody PAGu patří jeho těžkopádnost. I po úspěšném výsadku řešili agenti problém, jak se takového monstra zbavit, aby se vyhnuli riziku odhalení. Jeho velikost hrála roli i při samotné předletové přípravě, startu i případném přistání, kdy

dno, pod křídlem zavěšeného PAGu, bylo jen 20 cm nad zemí. Samotné zavěšení bylo prováděno za pomoci nafukovacích vaků, které se používaly na zvednutí letadel, která nouzově přistála "na břicho". Tento způsob byl velice zdlouhavý a pro, již do schránky umístěné, agenty krajně nepříjemný.

Obecně bylo mnoho agentů velice zmateno, neřkuli nepříjemně překvapeno, když se až na letišti, v den akce, dozvěděli o tomto způsobu dopravení na místo určení. PAG byl totiž samozřejmě přísně utajován. I agenti v rámci svých skupin měli být v rámci utajení izolováni od ostatních, když čekali na den D svých akcí na zámku nedaleko letiště, kde operovala KG 200. Na rozdíl od snahy o izolaci a zabránění kompromitace agentů mezi sebou byla však existence PAGu utajována, minimálně před agenty, velmi úspěšně.

Vítězslav Šedina Zdroj: P. W. Stahl - Tajná eskadra KG 200

KNIHA – SKÁKALI SME V ČESKOSLOVENSKU I.

V měsíci leden 2021 opustila tiskárnu Powerprint v Praze kniha od našeho bývalého člena (a ex předsedy O KVV Bratislava) Vlada Gajdoše (info – Padáček č. 38 str. 15). Obsahuje vzpomínky slovenských veteránů na svoji činnost, hlavně pod kulatými padáky. Jde o jeho v

pořadí již čtvrtou knihu, která vyšla v nákladu 100 výtisků. V současnosti se již začíná plnit pátá kniha – Skákali jsme v Československu II., s prostorem na historiky a vzpomínky především českých výsadkových veteránů. Distribuci dílu I. na Slovensku zabezpečuje Vlado Schneider (O KVV B. Bystrica). Cena knihy je 300 Kč na Slovensku 12 euro, vhodný je osobní nebo skupinový odběr, protože poštovné ve směru ČR – Slovensko stojí asi 220 Kč. Je předpoklad, že v létě 2021 dojde k dotisku knihy - cca 50 ks. Pro případné „spoluautory“ dílu II. kontakt na autora - vladgaj@gmail.com

MEDAILE CTI

Gary "Mike" Rose se narodil 17. října roku 1947 ve městě Huntsville v Alabamě.

O 20 let později se v dubnu roku 1967 přihlásil do armády a ve Fort Ord splnil osmitýdenní základní vojenský kurz, poté pokročilý vojenský trénink ve Fort Gordon, a byl povýšen do hodnosti vojína první třídy. Prošel výcvikem pro parašutisty ve Fort Benning.

V říjnu roku 1967 splnil výcvik speciálních jednotek ve Fort Bragg v

Severní Karolině a jako zdravotník byl přiřazen k 7th Special Forces Group.

V dubnu roku 1969 byl Gary přiřazen k 46th Special Forces Company s velitelstvím v thajském Lopburi, ale po roce putoval do Vietnamu, kde byl přeřazen k jednotce MAC SOG, 5th Special Forces Group.

Operation Tailwind

Laos, 11. až 14. září roku 1970

Gary Rose už s hodností seržanta byl jako medik součástí jednotky o síle 16 vojáků, která byla vysazena na území dnešního Laosu, spolu s jednotkou tzv. Montagnardů, tedy příslušníků několika horských kmenů obývajících hory ve Vietnamu, kteří byli trénováni speciálními jednotkami USA, o síle až 110 vojáků. Šlo o přísně utajovanou operaci, protože její dějiště bylo v Laosu, přes který se pašovali zbraně pro Vietcong do Jižního Vietnamu, proto bylo třeba tuto trasu narušit. Na celou jednotku byli pouze dva zdravotníci - Gary a nezkušený medik z řad Montgardů...

Už během přeletu na místo, kde měli být vysazeni, je spatřil nepřítel, zahájil palbu a zranil čtyři vojáky. Tři vojáci byli uvnitř vytvořeného obranného perimetru, ale čtvrtý byl v pasti kousek od ostatních. Rose neváhal a poslal několik dávek do džungle. Hned poté vyběhl k raněnému, kterého začal ošetřovat a přitom

odrážet Severovietnamce. Po stabilizaci ho dotáhl skrz palbu do bezpečí.

Protivníka se povedlo zahnat a jednotka mohla pokračovat hlouběji do území nepřítele. Čím hlouběji se dostávali, tím častěji naráželi na Severovietnamské jednotky, které je počtem převyšovaly a byly dobře vyzbrojené. Na druhé straně raněných vojáků přibývalo. Rose byl ale vždy schopný palbu opřevovat a prodrat se až ke zraněným, které stabilizoval a odnesl k ostatním raněným. Palba se ale zintenzivnila natolik, že se musel k jednotlivým mužům plížit skrz bojiště, aby jim pomohl. Při svých cestách od jednoho raněného ke druhému, se zastavoval u nezkušených Montagnardů. Pro některé z nich šlo o křest ohněm. Několik dní si jednotka klestila cestu napříč džunglí, kdy je nepřítel neustále přepadával. Naštěstí bylo letectvo nablízku a pomáhalo jim zvládat celou situaci. Zraněn byl i samotný seržant Rose, ale ten se po menším ošetření pustil zpátky do pomoci ostatním.

V jednom případě došlo ke zranění Montgarda, který byl asi 50 metrů mimo celou skupinu. Rose nezaváhal, opustil kryt, plazil se směrem k raněnému, bravurně se propletl mezi stromy a nepřátelskou palbou. Jakmile byl u něj, snažil se ho stabilizovat a chránil vojáka vlastním tělem před nepřítelem. Když byl mimo ohrožení života, táhnul zraněného vojáka ke zbytku jednotky a ve druhé ruce držel svoji zbraň, kterou střílel na nepřítele.

Ve chvíli, kdy se už zdálo, že jsou oba v bezpečí, explodovala poblíž nich střela z RPG, která je zasypala šrapnely. Střepiny měl zaryté v zádech, v noze a měl proděravěné chodidlo. Provizorně se ošetřil a aby se mu lépe chodilo, sebral ze země větev, kterou do konce celé mise používal jako berlu.

Raněných bylo už příliš, a bylo třeba přivolat vrtulník pro evakuaci zraněných mimo bojovou zónu. Vrtulník skutečně přiletěl, ale nemohl přistát. Američané se snažili umlčet nepřátelskou palbu, aby Rose mohl dát raněné na palubu, ale neúspěšně. Palba byla moc silná a přinutila poškozený vrtulník k odletu. Ten se zřítíl o několik kilometrů dále.

Za letecké podpory se podařilo konečně odehnat Severovietnamce a vojáci opustili obranná postavení. Rose vytvářel improvizovaná

nosítka pro raněné a sám se snažil ignorovat bolest v noze, nejedl, ani neodpočíval, protože obcházel každého zraněného jednotlivce a snažil se je držet při vědomí.

Během poslední noci na misi se okolí přímo hemžilo Severovietnamci, kteří zasypávali obklíčenou jednotku granáty z minometů. Rose přitom kopal kryty pro zraněné, kterých byl snad

už stejný počet jako těch, kteří drželi obrannou linii. Při cestách pro zraněné povzbuzoval vojáky kolem, snažil se udržet morálku, i přesto, že byli obklíčení. Později, až za pomoci bitevních vrtulníků byli schopni se ze sevření probít.

Následující den, poté co zničili základnu nepřítele, byla jednotka upozorněna, že jejich směrem putuje asi 500 Severovietnamců. Dostali rozkaz se ihned dostat na místo, odkud je vyzvednou

vrtulníky a dostanou je do bezpečí. Letectvo jim pomáhalo projít k přistávací zóně. Jakmile dorazili na místo, tak zaujali obranná postavení, zatímco přesila na ně dotírala z každého možného směru.

Severovietnamská armáda se postupně dostávala k místu, kde měli být Američané s vietnamskými horaly vyzvednutí. Situace byla zoufalá, Rose odtáhl raněné k ostatním dovnitř kruhové obrany, do relativního bezpečí. Měl nesmírné bolesti, ale opět se věnoval ostatním víc, než sobě.

Po přiletu vrtulníků začala evakuace zraněných vojáků. Jakmile už byli všichni zranění na cestě pryč, Rose se chopil zbraně a zapojil se do pomoci s obranou přistávací zóny.

Z bojiště odletěl až posledním vrtulníkem. Mezitím nepřátelé utáhli smyčku, kdy jejich odstup drželi snad už jen kulometčící ve dveřích. Vrtulník se odlepil od země a pod palbou odletěl. Přitom

byl velmi ošklivě zraněn do krku boční střelec vrtulníku. Několik kilometrů od bojiště dostali zásah od protiletectkých zbraní a zřítily se k zemi. Ještě před dopadem Rose ošetřil krk kulometčíkovi, čímž mu zachránil život. Těsně před dopadem vrtulníku Rose vypadnul.

I přesto, že utržil další zranění, došel k vraku, ze kterého stoupal kouř a vytékalo palivo. Postupně vytáhl jednoho vojáka po druhém ven. Do doby, než k nim přiletěl jiný vrtulník, věnoval raněným všechnu svoji pozornost a dostal je mimo ohrožení života. Vrtulník, ze kterého zraněné vojáky vytáhl ven, mezitím explodoval.

Jako zázrakem celá jednotka během akce přišla pouze o tři vojáky (všichni z řad Montagnardů) ačkoliv byla po celou dobu v kontaktu s NVA, kteří je převyšovali počty a navíc byli velmi dobře vyzbrojeni. Rose během několika dní a nocí ošetřil až 70 raněných, kdy některým zcela jistě zachránil život. Kupříkladu kulometčík, kterého ošetřil v padajícím vrtulníku, přežil celou válku ve Vietnamu a zemřel až roku 2012.

Za odvahu, sebeobětování, profesionalitu a za zručnou první pomoc, zatímco byl raněn a pod neustálou palbou, byl roku 2017 dekorován Medal of Honor - Medailí cti. A to z jednoduchých důvodů - všechny podobné nájezdy na stezky byly přísně tajné. Informace byly odtajněny až roku 1997.

Gary Rose věrně sloužil až do května roku 1987, kdy z armády odešel s hodností kapitána. O nájezdech na severovietnamské stezky řekl: „Můžu vám říct, že naše útoky zaměstnaly a přinutily zůstat v Laosu nějakých 40 - 50 tisíc Severovietnamců, kteří by jinak bojovali ve Vietnamu s našimi vojáky“.

Překlad: Daniel Čiha

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Ke dni 13. 3. 2021 výbor KVVV Praha z. s. uděluje k významnému životnímu jubileu:

Blahopřejný diplom: 90 let – kol. Daga Minkewitzová
80 let – kol. Quido Quiqerez
kol. Ladislav Báča
75 let – kol. Pavol Priečinský
kol. Václav Bálek
70 let – kol. Josef Holas
kol. Evžen Křížek
50 let – kol. David Vratislavský
kol. Benedikt Červinka
kol. Marek Janovský

Za významný podíl na činnosti Klubu a propagaci výsadkového vojska, výbor Klubu uděluje:

PM KVVV Praha bronzovou: kol. Pavol Priečinský
kol. Evžen Křížek
kol. Václav Bálek
PM KVVV Praha stříbrnou: kol. Quido Quiqerez
PM KVVV Praha zlatou: kol. Daga Minkewitzová

Dále výbor rozhodl, že za dlouholetou obětavou práci ve výboru Klubu a neocenitelný přínos ve prospěch klubové činnosti, udělí zlatou pamětní medaili KVVV Praha a děkovný list kol. Janu Čejkovi a kol. Drahoňovi Tvrzovi.

Všem oceněným srdečně blahopřejeme a děkujeme za jejich činnost ve prospěch našeho klubu.

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Od čísla 31 rediguje Milan Krejza, e-mail: kvvvp Praha@seznam.cz. Technické zpracování Pavel Břeský, e-mail: breskyp@volny.cz. Redakční uzávěrka 25.2. Neprošlo jazykovou úpravou. Další číslo vyjde v říjnu 2021. Uveřejněno na webové stránce: kvvvp Praha.cz